

робочих місць і формування позитивного іміджу підприємства як динамічної та технологічно розвиненої структури. Таким чином, ефективне управління інноваціями забезпечує не лише зростання економічних показників, а й сталий розвиток суспільства, поєднуючи економічну вигоду з екологічною та соціальною відповідальністю.

Список використаних джерел:

1. Бабич, С., та Бабич, Д. Інновації на українських підприємствах: використання інформаційно-комунікаційних технологій. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія економічних наук*, 2024. №106. С. 56-66.
2. Москалець, І. М. Роль інновацій у підвищенні ефективності публічного управління. *Economic Synergy*, 2023. №2. 89–104 с.
3. Mahdad, M., Roshani, S. The open innovation kaleidoscope: navigating pathways and overcoming failures. *Rev Manag Sci*. 2025. №19. 1637–1668 с.
4. Chechel, O., Bashuk, A., & Nevalov, A. (2025). Determination of the role of innovation management in ensuring sustainable growth of enterprises. *Technology Audit and Production Reserves*. 2025. № 2 (4(82)), 33-41 с.

УДК 330.341.1

Ревенко Олександр

здобувач вищої освіти

Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла

Коцюбинського

Науковий керівник: **Зубар І.В.** кандидат економічних наук, старший викладач

кафедри публічного управління та менеджменту

Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла

Коцюбинського

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ІНВЕСТИВАННЯ В ІННОВАЦІЇ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Ключові слова: інновації, інноваційний менеджмент, інвестування, стратегічний розвиток, стійкість бізнесу, конкурентоспроможність, цифрова трансформація.

Сучасні кризові виклики вимагають від бізнесу не лише оперативного реагування, а й системного та стратегічного підходу до адаптації. У цьому контексті виникає потреба у розвитку інвестування в інноваційну діяльність, яка стає не тільки актуальною, а й визначальною детермінантою довгострокової життєздатності компаній.

Важливою складовою цього процесу є формування ефективної системи менеджменту, зокрема інноваційного. Л. В. Шовкун-Заблоцька визначає інноваційний менеджмент як «процес управління інноваційними процесами в організації, спрямованими на розробку та впровадження нових продуктів, технологій або послуг» [2]. Серед основних завдань інноваційного менеджменту, що забезпечують стійкість бізнесу, науковиця відзначає: пошук інноваційних ідей, організацію процесів R&D, розвиток методик ризик-менеджменту на основі новітніх технологій, а також виведення інноваційних продуктів на ринок. Таким чином, інноваційний менеджмент забезпечує системне впровадження нових ідей, технологій та бізнес-моделей, дозволяє підприємствам гнучко реагувати на зміни зовнішнього середовища, виявляти нові можливості для зростання, оптимізувати ресурси та підвищувати конкурентоспроможність.

Важливість розвитку стратегічних напрямів інвестування в інновації у кризових умовах полягає в тому, що:

по-перше, впровадження або комерціалізація нового чи вдосконаленого продукту або послуги призводить до появи нових способів та якості задоволення потреб споживачів;

по-друге, організаційні інновації можуть допомогти створити альтернативний виробничий процес або покращити наявний бізнес-процес;

по-третє, інноваційний менеджмент паралельно з операційним дозволяє оптимізувати використання засобів виробництва, забезпечивши підвищення ефективності, скорочення часу та підвищення якості продукції [4];

по-четверте, організаційні інновації можуть відкрити доступ до нових ринків, створюючи кращі маркетингові можливості та підвищуючи продажі;

по-п'яте, інноваційний менеджмент у бізнесі сприяє розвитку альтернативних джерел постачання ресурсів;

по-шосте, інвестування в інновації зумовлює фундаментальні трансформації у виробничих та організаційних структурах, що створює передумови для просування інноваційних продуктів [5].

Розробка стратегій інноваційного інвестування також дозволяє підвищити стійкість підприємств українського бізнесу в умовах сучасних безпекових викликів. Дослідники тлумачать стійкість підприємств як їхню здатність виконувати основні функції не лише у нормальних умовах, а й запобігати аваріям чи катастрофам у разі надзвичайних ситуацій [3]. Стійкість доцільно розглядати і як складову сталого розвитку суспільства, що передбачає гармонізацію та збалансованість процесів господарювання з урахуванням найефективніших для конкретних умов простору і часу способів [1]. Основні складові цієї концепції можна представити через чотири структурні компоненти: готовність, заходи з пом'якшення наслідків, реагування та заходи з відновлення [3]. Сукупність цих елементів переводить загальну ідею стійкості у практичну площину інвестиційного та інноваційного менеджменту. Для цього можна виділити низку концептуальних напрямів інвестиційних стратегій:

Концепція відкритих інновацій – активна співпраця з зовнішніми партнерами (іншими підприємствами, науковими установами, клієнтами) для спільного розвитку інновацій.

Концепція радикальних інновацій – створення принципово нових продуктів або процесів, що змінюють ринок чи галузь.

Концепція інкрементальних інновацій – поступове вдосконалення існуючих продуктів, процесів або послуг без радикальних змін.

Концепція «бережливих» інновацій – мінімізація витрат, підвищення ефективності процесів та оптимізація ресурсів для досягнення інноваційних результатів.

Концепція клієнтоорієнтованих інновацій – створення продуктів і послуг на основі глибокого розуміння потреб клієнтів та їх активного залучення до процесу інновацій.

Концепція зворотних інновацій – розробка продуктів або послуг для ринків, що розвиваються, з подальшою адаптацією для більш розвинених ринків [4].

До ключових напрямів стратегічного інноваційного розвитку діяльності українських підприємств належать: цифрова трансформація та використання штучного інтелекту, блокчейн і кібербезпека, роботизація й автоматизація, розвиток інноваційних стартапів, синергія освіти, науки та бізнесу, а також інноваційні рішення у сфері енергоефективності.

Отже, Сучасні кризові та безпекові виклики потребують системного підходу до інноваційної діяльності та стратегічного інвестування, що є ключовим чинником стійкості підприємств. Інноваційний менеджмент інтегрує нові ідеї, технології та бізнес-моделі, дозволяючи швидко реагувати на зміни та формувати конкурентні переваги. Прискорення інновацій має орієнтуватися на оптимізацію витрат на R&D, інкрементальні удосконалення, розвиток проривних технологій та клієнтоорієнтованість. Стратегічне інвестування в інновації забезпечує баланс між поступовими та радикальними змінами, мінімізує ризики, підвищує гнучкість бізнес-моделі та сприяє стійкості підприємств у будь-яких умовах.

Список використаних джерел

1. Зубар І. В. Інституційне забезпечення організації сталого землекористування: світовий досвід та перспективи в Україні. Економіка.

- Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики. 2017. № 5. С. 109-122.
2. Шовкун-Заблоцька Л.В. Формування ефективного механізму інноваційного менеджменту на підприємствах. Збірник наукових праць «Наукові записки». №36 (3). 2024. С.281-289.
 3. Яременко О.І., Страхніцький Я.О, Зубар І.В., Намазова Ю.І. Менеджмент підприємств критичної інфраструктури в умовах сучасних безпекових викликів: Монографія – Вінниця: ФОП Рогальська І.О., 2025. – 236 с.
 4. Alharbi, I. , Jamil, R. , Mahmood, N. and Shaharoun, A. (2019) Organizational Innovation: A Review Paper. Open Journal of Business and Management, 7, 1196-1206.
 5. Terry, O. (2020) Disruption Innovation and Theory. Journal of Service Science and Management, 13, 449-458.

УДК

Зубар Іван

Кандидат економічних наук, старший викладач кафедри публічного управління та менеджменту

Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

Ревенко Олександр

Здобувач вищої освіти

Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

ОСВІТА ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ І ТРЕНДИ.

Ключові слова: публічні службовці, проблеми, тренди.